

Musical **recensie**

Je voelt waarom Dré en Rachel elkaar niet loslieten

Hij gelooft in mij
Stage Entertainment
★★★★

H ink-stap-springend naar een première toewerken is een crime. Daar kreeg *Hij gelooft in mij*, net als veel met corona worstelende voorstellingen, mee te maken. Vorige week werd de première van deze musical over volkszanger André Hazes (1951-2004) afgelast.

Drie van de hoofdrolspelers – Martijn Fischer (André Hazes), Roosmarijn Luyten (zijn vrouw Rachel) en Annick Boer (Rachels moeder Friedel) – waren toen positief getest. De pers mocht afgelopen zondag in Eindhoven komen kijken, vlak nadat zij uit quarantaine waren. Maar toen testte Rutger de Bekker (Rachels vader Jan) positief, waardoor Danny Houtkooper deze rol voor de allereerste keer speelde – wat hij knap deed.

Hij gelooft in mij is de reprise van de succesmusical die vanaf eind 2012 ruim twee jaar speelde en lovende recensies oogstte. Script (Frank Ketelaar en Kees Prins), regie (Ruut Weissman), choreografie, arrangementen en vormgeving zijn nu precies hetzelfde. Is dat gemakzuchtig? Ach, waarom zou je een succes veranderen?

Verrassend is de voorstelling dus niet, maar wie hem nog niet zag, krijgt nu een tweede kans. Zelfs hoofdrolspeler Fischer, de ultieme Hazes, dook opnieuw in de rol van zijn leven. Helaas klonk Fischer zingend niet altijd zo krachtig als we hem kennen. Grote kans dat dat tijdelijk door zijn coronabesmetting komt. In spel was hij weer ongeëvenaard: hij zet Dré genuanceerd neer, zijn pure hart, zijn huf-terigheid, zijn zenuwen, zijn overgave tijdens het zingen, zijn dorst naar bier, zijn nerveuze gebaren en zijn ontwapenende onhandigheid in zijn verliefdheid naar Rachel.

De musical verwerkt tientallen

Hazessongs subtiel in een gelaagd verhaal. Van meezingen is dus geen sprake. Het verhaal focust op het doof worden van André, wat hij niet wil weten, want wat blijft er dan van hem over? Een prachtige dramatische innerlijke strijd.

Tegelijkertijd kijken we door de ogen van Rachel naar haar relatie met Dré, waarin ze heen en weer slingert tussen liefde en wanhoop. Luyten speelt en zingt prachtig als Rachel, al kan ze soms wel een glimp gebruiken van de subtiële humor die Chantal Janzen destijds aan de rol toevoegde.

De voorstelling komt in de eerste helft wat langzaam op gang, wellicht ook doordat ze nog weinig gespeeld is. Maar zeker in de tweede helft raakt ze diep. Regelmatig vervreemdt de muziek, bewegen personages mooi abstract in slow motion en galmen angstige zinnen door de lucht, alsof we in Dré's hoofd zitten, waar met dank aan de alcohol deliriums ontstaan en angst, verwarring en paniek ronddrazen.

Je voelt hoe hij de grip op zijn leven verliest. Net als in het mooie ontroerende moment waarop Dré in een hallucinatie zijn overleden vriend Tim tegenkomt en ze integer *Geef mij nu je angst* zingen. Het houdt het verhaal weg van clichématige Hazesbeeldvorming.

En wanneer Dré en Rachel hun zoveelste ruzie uitvechten, tijdens het nummer *Bloed, zweet en tranen*, stoeidansen zes dansparen symbolisch in aangrijpende abstracte slow motion bewegingen naast hen. Ze trekken elkaar aan, duwen weg, omhelzen, draaien om en reiken uit. Je voelt waarom die twee elkaar niet loslieten.

Bianca Bartels

Tournee t/m 7 augustus 2022,
info: stage-entertainment.nl.

Theater

Een ander stuk over

tekst **Anita Twaalfhoven**
foto **Patrick Post**

In de repetitieruimte van het Amsterdamse theatergezelschap de Toneelmakerij zitten drie acteurs aan een tafeltje in een strak vormgegeven snackbardecor. Ze spelen een scène uit de voorstelling *Snackbar*, waarin een nicht (Manouk Pluis) en een neef (Yamill Jones) hun oom (Michiel Nooter) confronteren met wat er vroeger in zijn huis gebeurde. “Ik heb het niet geweten, nooit iets gezien”, houdt hij vol en wrijft over zijn gezicht. “Maar ik kan het me misschien wel voorstellen...”

Regisseur Timothy de Gilde kijkt vanaf de publiekstribune en spoort de acteurs aan: “Jullie zijn nu al een half uur bezig om het hem te vertellen. Laat maar doorklinken in je toon hoeveel platen je oom voor zijn hoofd heeft.” Als neef en nicht weer doorspelen en tot hem door proberen te dringen, spat hun frustratie er vanaf.

De jongerenvoorstelling gaat over

misbruik en seksueel overschrijdend gedrag, een hot item in deze tijd. Tijdens de pauze vertelt de regisseur: “Oom is niet de dader maar de wegkijker. De man die allerlei signalen had kunnen zien, maar hij deed niets. Ik vind het interessant om iemand centraal te zetten die het niet zelf heeft gedaan, maar eigenlijk wel medeschuldig is.”

Zijn plan voor de voorstelling begon enkele jaren geleden, naar aanleiding van een solo van acteur Yamill Jones die de neef speelt. “Over een jongen die een ingewikkelde seksuele verhouding krijgt met een ouder meisje. Ik zei: ‘Jee, wat een spannende solo! Zal ik je helpen om dit idee bij de Toneelmakerij onder te brengen?’”

Overeenkomsten

“We hebben schrijfster Magne van den Berg erbij gevraagd en in twee weken tijd samen de plot bedacht.” Vanwege de lockdown gaat de voorstelling nu pas in première, midden in de commotie die ontstond na de uitzending van Boos, waarin Tim Hofman de misstanden bij *The Voice* aanpakte. “De acteurs vonden het schrikken hoeveel overeenkomsten er zijn.”

De Gilde twijfelt even of hij de

‘De voorstelling laat zien hoe hoog de drempel is om erover te praten’

‘Jongeren denken: als een volwassene het doet, zal het wel normaal zijn’

Roosmarijn Luyten en Martijn Fischer als Rachel en André Hazes.